

POEME PENTRU DAIANA

Prefață de Petrișor Militaru

Craiova, 2024

POEZIA DE DRAGOSTE ȘI ECOURILE EI	
EPISTOLARE (prefață de Petrișor Militaru)	5
DA-IA-NA, – prima scrisoare –	9
DAIANĂ SCUMPĂ, – fragment scrisoare –	13
VENI-VA TOAMNA	15
TREBUIE SĂ-ȚI DAU ÎNAPOI	16
SĂ-MI RĂZI DE LACRIMI	17
ADIO	18
INSCRIȚIE PE NISIPUL MĂRII	19
MAI E PUȚIN	20
MĂ TEM	21
IATĂ, AM AJUNS...	22
AL TĂU	23
ORICARE DIN IUBIRILE MARI...	24
JURĂMINTE	25
ÎNCHINARE	26
TE-AM CĂUTAT	27
TU NU ȘTII	28
MODEL	29
ODATĂ	30
VIBREZ	31

CASTELUL	32
ȚI-AM PUS, ÎN POM, O STEA	34
CASA NOASTRĂ	35
DE CE MĂ TEM?!	36
ÎN TINE	37
PORTRET	38
NU ȚI-AM GUSTAT SĂRUTAREA	40
E DOAR UN VIS?!	41
MERCURUL TERMOMETRULUI	42
ÎNCHINARE	43
TE VĂD PLUTIND	44
AM SĂ ÎNCERC	45
TRIFOI CU PATRU FOI	46
ERA UN VIS	47
ÎN DRUMUL MEU	48
O, SOARTĂ!	49
TABLOUL FANTASTIC	50
DE ATUNCI NIMENEA NICIODATĂ...	51
AȘTEPT PE ȚĂRM	52
SINGUR	53
ȘI TRECE PRIN NOI TIMPUL	54
TREBUIA	56
STUDIU	57
CÂND VOM FI.. BĂTRÂNI	58
TOT EU	59
JUMĂTATEA DE CUVÂNT	60

ȘI TOTUȘI	61
CINEVA	62
FĂRĂ TINE	63
LEBĂDA	64
UNDE E LUMEA?	65
MĂGARUL ȘI STATUIA	66
PĂRUL TĂU	68
TRUPUL TĂU	69
MI-E TEAMĂ	70
DAR ÎN CLIPA ACEIA...	71
CINE ȘI PENTRU CE?	72
NU CUMVA ESTI TU?	73
SĂRBĂTOAREA CEA MARE	74
ȚINE-MĂ DE SUFLET	75
DE LA-NCEPUTUL LUMII	76
ȘI MI SE PARE UN VIS	77
AȘ VREA SĂ ȘTIU	78
ȘI NU MAI ȘTIU BINE	79
PE MARGINEA DE LUT A VEȘNICIEI	80
PE PÂNZA ALBĂ	81
DACĂ	82
DE CE-AI VENIT?	83
MIRACULOASA CURGERE	84
FĂGĂDUISEM	85
NOIEMBRIE	86
SE DESUMBRESC	87

PARASTAS SINISTRU	88
DE CE?	89
FĂRĂ TITLU	90
MĂ DOR DIN NOU ACESTE FLORI	91
CÂND PASC ȚIGANII CAII	92
NU MAI SUNT COSARI	93
LACRIMA	94
DĂ-MI MÂNA	95
LEMN PENTRU STATUIE	96
DUMINICA CUVINTELOR	97
URMELE PAȘILOR TĂI	98
DE-ATÂTA LUMINĂ	99
NOCTURNA	100
STATUIA FURATĂ	101
IAR A VENIT OCTOMBRIE...	102
ANCA	103
PARC ÎN AMURG	104
ADESEA	105
SĂ MERGEM, VARA...	106
SĂ MAI ÎNCERC?	107
NU TE-AM UITAT	108
DE CE-AI ZÂMBIT?	109
SFERA	110
PRIVIREA	111
SĂ NU MĂ LAȘI	112
ÎN LOC DE SUNTEM	113

ATUNCI, POEMUL MEU...	114
MÂNDRIE	115
CÂNTECUL FĂRĂ PASĂRE	116
AZI	117
M-A PIERDUT CINEVA?	118
UN DOR PĂGÂN, NEPOTOLIT, M-APUCĂ...	119
VĂDUVA	120
ȘI NIMENEA NU SE MIRA...	121
ADIO DAR...	122
SCRISOARE	123
PARC ÎN NOIEMBRIE	124
CE POȚI SĂ ȘTII...	125
VÂNTUL DE NOIEMBRIE	126
CÂNTEC PENTRU UMĂRUL STÂNG	127
OMUL ACELA	128
IA-MI CAPU-N MĂINI	129
CALUL SĂLBATIC	130
ȘI IUBIREA	131
VIAȚA	132
MAMA	133
NU, NU UCIDEȚI ȘARPELE	134
CEASUL	135
PÊ DRUMUL GREU	136
TRENUL	137
IUBIREA	138
CONTINENTUL ACESTA	139

ȘI CAUT	140
SFINTELE MELE CĂDERI	141
SĂ NU-MI BĂTEȚI LA UȘĂ...	142
CAII NOȘTRII TÂRZII	143
CERNEALA MEA DE SÂNGE	144
POATE CĂ AI ÎNVIAT PUȚIN	145
FOCUL	146

DA-IA-NA,

Există, în viața unui om, momente care cântăresc mai mult decât viața însăși. Există în viața intimă a planetei, mișcări seismice care – într-o durată de minute – operează transformări în fizionomia ei de mii și sute de mii de ani... Există secunda și minutul care pot revoluționa timpul, precum atomul materia. Există, așadar, în secundă și minut o forță în care veșnicia se revendică – desființând umila și întotdeauna incompleta noastră noțiune de timp. Există deci, ceva care... e altceva! Eu am crezut în acest „ceva” ca într-un alt eu însumi. Am crezut mereu în acest „ceva” care a căpătat valoare de simbol dând luminozitate idealurilor sau – dacă vrei – iluziilor. Și, chiar în momentele deplorabile ale înfrângerilor, ale bătăliilor pierdute – din armata de gânduri, pe care zi de zi o instruiesc, apare câte unul de statură considerată mijlocie – care strigă către mine și către restul lumii: „EU SUNT NAPOLEON”!

O, bietul meu gând!

Unul din asemenea momente a apărut atunci: vocea unui EU, asimilând toate nuanțele feminității. Era vocea aceea pe care mi se părea că o ascult, de undeva, din inima pământului, de când m-am născut. Era în ea răspunsul tuturor întrebărilor mele despre Geneză, despre frumusețea și utilitatea vieții, despre absurditatea morții și dumnezeul tuturor dumnezeilor. Era în vocea aceasta tocmai ceea ce

cred că l-a vrăjit pe Dumnezeu să făurească lumea! Poate că, îmi ziceam, Dumnezeu a făcut lumea și a perpetuat-o mereu pentru ca din toată experiența aceasta să te făurească pe tine. Nu sunt singurul care gândește așa. Eminescu – de pildă – spunea: „s-ar părea cum că natura n-a știut ce să aleagă / ... “să-mi pari mie – așa de dragă”... Shakespeare a creat-o pe Julieta, Goethe pe Margareta etc, etc...; Pushkin și Hugo, și Rilke și Whitman și Balzac, și Tolstoi și... au crezut în forța efervescentă, mereu generatoare a iubirii.

Și, în toate femeile generației lor, au căutat-o pe aceea care să întruchieze idealul lor despre femeie și feminitate, care să reflecte până la limitele universului personalitatea celui care iubește. Prin urmare această căutare diferă de la om la om în funcție de orizontul în care se trăiește pe el, de gradul lui de sensibilitate. Oamenii comuni – a căror viață e numai materială și ale căror aspirații se înalță numai pe spirala devenirii materiale – ei bine, oamenii aceștia iubesc „concret” și se mulțumesc cu atât. Cum îți spuneam, fac parte din categoria celor ce-și sacrifică pe altarul iubirii propria lor liniște, starea de inerție și, dragă Daiana, am certitudinea, am fericirea, am credința că cea pe care am căutat-o – există, în tine. Și am început să mă închin și să mă rog, pe întuneric, la tine, șoptindu-ți, parcă cu deznădejde și teamă – numele sfânt: DAIANA. Și ți-am dăruit partea mea de odihnă și liniște, partea mea de Dumnezeu, partea mea de soare – ca să te înfrumusețez – fiindcă am nevoie de măreția ta dumnezeiască. Și te-am iubit, Daiana, cu tot sinele meu, și ți-am închinat imnuri de slavă, și am alungat cu pietrele gândurilor imaginile în zbor ale îngerilor ca să-ți fac loc – unică – pe cerul nemuririi. Și ți-am imaginat carnea dăltuită de cine știe ce degete lungi

și nefiresc de fierbinți ale naturii, și am auzit trupul tău cântând prin armonia formelor sale – simfonia vieții.

Și m-am obosit cu gândul să-ți aduc aproape de mine imaginea și – doamne, dumnezeule – atunci, atunci parcă vocea aceea prin care se explica pe sine însuși universul, mi-ar fi spus: „Eu sunt Daiana, dar nu pot fi a ta!! Căutam pe altul”.

Și pământul și-a deschis vulcanii spre mine, pârjolindu-mi iluziile. Daiana nu mă căuta pe mine! Daiana nu are nevoie de mine! Daiana caută pe un om nespus de chipeș, de elegant, de curtenitor. O, eu nu sunt așa! Va veni înfrângerea! Va veni prăbușirea... Nu e mai bine să-mi păstrez pentru totdeauna numai ceea ce mi-a dat?: vocea aceea cu ecou de ninsoare, odihnitoare, nespus de odihnitoare ca un pumn de vânt aruncat peste cuptoarele verii. Și nu te-am lăsat să mai visezi ca să nu te doară dezamăgirea, ca să-ți păstrezi, netulburată, pacea dinăuntru și dinafară. Și am plâns apoi și am strigat în urechile surde ale nopții că te iubesc, că nimeni nu te-a iubit și nu te va iubi așa... Visul meu de aur, fericirea nefericirii mele – am vrut să te salvez pe tine – numai pe tine – de diavolul ideilor mele, de monstrul din mine. Am vrut să te conving să fugi de mine! Aceasta nu ar fi putut-o face oricine. E dureros, e dezastruos, e ucigător... dar prea te iubesc ca să te pierd pentru totdeauna. Ceea ce ai reușit să-mi spui până acum va rămâne fericirea mea, ceea ce mi se cuvenea numai mie de la natură. Poate că mutațiile care ar fi avut loc în universul meu, prin sosirea ta cu mâinile încărcate de soare – mi-ar fi generat cine știe ce forțe care ar fi reușit să te facă nemuritoare. Poate că iubirea aceasta și prin tine, Daiana, m-ar fi înzestrat cu capacitatea de a recrea o lume în care nu pot trăi decât cei buni, cei mari, cei puternici – dezbrăcați de dimia egoismului lor. Poate că...

Dar mi-e teamă că tu ai o lume a ta și, această lume cu toată puterea ei de atracție mi te va răpi din brațe tocmai în momentul acela în care te-aș fi crezut definitiv a mea. Eu nu iubesc pe jumătate sau pe sfert. Eu iubesc cu toată ființa mea. Așa te-am iubit, așa te iubesc pe tine. Știu acum și cum arăți: mi te-am imaginat până când am căpătat convingerea că așa ești. Ești superbă, ești dumnezeiesc de frumoasă – ești prea frumoasă!!! Să nu râzi de mine! Să nu spui și altora. Lucrul acesta e, întotdeauna, o taină – între doi. Atât să-ți mai tulbure liniștea undeva, ascuns, un om te trăiește pe tine. Nu mănâncă, nu doarme. Nimic din cele ce-l înconjoară nu-i aparține, Atât: un foc care s-a aprins singur în inima lui, pentru a putea, la lumina care o emană – el, omul acesta – să se desăvârșească pe sine.

Iartă-mă – fericirea mea nevăzută. Nu mă huli, nu gândi urât despre un om care te va iubi toată viața constituind, tu – Daiana – propria-i rațiune de a fi. Îți scriu cu mâna tremurândă – ca la spovedanie! Te iubesc Daiana, Daiana mea, sângele meu, dumnezeul meu.

Necunoscutul

Daiană scumpă,

Uneori mă copleșește convingerea că natura se răzbună pe propriile sale creații atunci când acestea capătă conștiința existenței lor. Altfel de unde aceste opreliști în fața a ceea ce constituie însuși drumul spre realizarea deplinei tale existențe, spre ceea ce te cheamă ca o necesitate neobosită de a fi?! Cu alte cuvinte, încep să descifrez, deși foarte târziu, că niciodată nu poți avea ceea ce-ți dorești cu ardoare adică exact ceea ce consideri că te poate întregi ca ființă umană. Această dureroasă constatare își pune cu fiecare zi amprenta pe visele, pe gândurile și pe faptele mele de viață, insistând să mă determine la totala și ireversibila resemnare...

.....

Te-am ales mireasa sângelui meu pentru o nuntă care nu poate avea loc pe pământ și cred până la abstractizare și anomalie că ea – nunta aceasta trebuie să aibă loc oricând și oriunde, dincolo de lume, dincolo de pământ; oriunde și oricând, peste mii și zeci de mii de ani. Și la o asemenea nuntă nu poate fi martor decât Dumnezeu care a reușit peste toate impuritățile lumii să creeze trupul tău și inima mea!

.....

„...Îți scriu cu mâna tremurândă – ca la spovedanie!
Te iubesc Daiana, Daiana mea, sângele meu,
Dumnezeul meu: Necunoscutul-----”

Camil Poenaru

Craiova, 28.10.1968

Veni-va Toamna, Puiule de Amy,
Și se vor scutura, pe străzi, castanii
iar frunzele vor cade precum clipa
să calci pe ele-ncet cu lipa-lipa.
Ori la fereastră, calvă, visătoare
să urmărești cum pierе orice floare
și vântul suflă, trist, fiorii fricii
jucându-se, ștregar, cu ciufulicii.

...Numai privirea-ți va rămâne verde
când verdele din jurul meu se pierde
fiindcă tu ești un anotimp în care
e veșnic cald și veșnic este soare
și gura-ți va rămâne înflorită,
pe cerul vieții mele zugrăvită.
Iar fructele din sânu-ți vor rămâne
tot aromate, proaspete și bune.

...O, neasemuită primăvară
în care toate florile-or să-nflorească
lasă-mă-aproape-ncrezător și matur
privirile de farmecu-ți să-mi satur.

TREBUIE SĂ-ȚI DAU ÎNAPOI

Trebuie să-ți dau înapoi
tot ce ți-am luat fără să știi:
gura și-ochii amândoi
pe care i-am făcut poezii;

fluturii zâmbetelor ce încă zboară
prin viața mea, neștiutori;
primăvara de la subțioară
și sânii fierbinți și ușori...

Degetele mici, făcute să prindă
raze de lună, beteală de stele,
șoldurile văzute-n oglindă,
genunchii și gleznelor – scumpe inele!

...Trebuie să-ți dau înapoi
răsuflarea caldă, odihnitoare
și zilele de DOUĂZECI ȘI DOI
scrise cu roșu în calendare!

Nu-ți mai rămâne de făcut altceva
decât să-mi râzi de lacrimi – flori de nufăr –
să știi că-a fost adevărată Eva
de vreme ce mereu mă faci să sufăr!

De ne-a fost dat ca să ne despărțim,
de ce ne-a mai fost dată întâlnirea?
E-o lege a vieții ca să suferim
până-nvățăm ce poate fi iubirea?

Azi știi că ți-ai întors spre altul fața
și-ți fluturi zâmbetul ca pe un steag...
Învață-l și pe el ce e viața
de poate ca să sufere cu drag...

...de totuși, nu știi cui să mulțumesc
fiindcă mi-ai apărut o clipă-n cale...
Există Dumnezeu și-l preamăresc
lângă icoana amintirii tale!